

Sophie Umbra

Saps que se sent quan vols fugir d'alguna cosa que no comprens? Corres. No físicament, això seria una bajanada, sinó psicològicament. Si la ment humana fos un lloc on no hi hagués límits podries continuar corrent eternament, però sí té límits, i abans o després n'arribes a un. Que fas quan arribes a un d'aquests límits? Aquella cosa encara es prop teu, oi? Oh, això son parets de cristall? T'estàs envoltant de vidres? Bé, té una mica de lògica, així les teves pors no podran passar... Mira. Ja són aquí. S'apropen molt als teus escuts transparents, els colpegen. Has canviat els vidres per làmines de diamants? El poder de la ment humana es increïble... Guaita. Ara es fonen, pensen passar per sota les teves defenses. Estàs molt espantada, veritat? Tens els ulls molt oberts, deu ser que te'n has adonat. Sí. No pots fugir de les ombres, perquè les ombres son dintre el teu cap. Que faràs ara? Cap a on aniràs? Caure de genolls no servirà de res, ell t'agafarà... Ara crides? Que esgarrifós... No et preocupis. Jo tindrè cura de tu... Perquè tu no coneixes l'última opció, la manera d'alliberar-te de la teva consciència i els teus fantasmes...

Vaig fer un bot del llit, amb el cor agitat, boquejant. Altre cop aquell malson... Vaig tapar-me la cara amb les mans, havia de recuperar la serenitat. Més calmada, vaig començar a mirar al meu voltant. La meva habitació que amb tanta cura havia decorat per a que fos càlida i cada racó tingués la meva personalitat. Els llibres, l'ordinador, la televisió, l'armari a vessar de roba, les parets plenes de les meves estimades fotografies i els dibuixos artístics que en Carles s'havia entossudit a fer pel meu aniversari... Carles, el meu company d'apartament... o potser alguna cosa més. Tots dos érem molt independents i amb uns treballs on la creativitat és el més important. No érem parella, no érem un equip. Només que, de vegades, quan un dels dos necessitava desesperadament algú, la persona més propera era l'altre.

- Ja t'has despertat? – va dir una veu al meu costat.
- Carles? Que hi fas al meu llit?
- Com que què hi faig? M'ho vas demanar tu ahir.
- De debò?

La veritat es que últimament el temps em passava força de pressa, i hi havia estones en que no sabia que havia estat fent exactament... però això des de sempre... alguna peça nova de roba, algun petó al Carles que després no recordava... i aquella sempre estranya frase que deia a vegades “ara qui ets, la beneita de la meva companya d'apartament o la senyoreta d'ulls tristos?” semblava molt una pregunta amb trampa, i mai no li havia vist un significat

clar, però com que en Carles tenia moltes manies de pintor, tampoc no li donava més importància.

- Hi tant que de debò. Creus que estàs tan bona com per a que vingui jo pel meu compte i sense fer *res*? – va contestar emfatitzant el *res*, i amb això me'n vaig adonar de que tots dos portàvem els nostres pijames. Tot i així, em va semblar que la seva veu tenia algun matís irònic.

- Ho sento, no me'n recordo...

Ara em mirava una mica preocupat, amb els seus ulls grisos que semblaven un dia de boira. No passava res per ser una mica més despistada que la majoria i oblidar estones, oi? A més, Carles i jo no teníem res seriós, ni res no seriós, només compartíem pis perquè sortia rentable a fi de mes, no tenia dret a mirar-me com si tingués un mal lleig o alguna cosa semblant.

- Tinc que mirar el correu... – vaig dir per alleujar la tensió que s'havia format en l'ambient.

Em vaig aixecar i vaig engegar l'ordinador. En Carles va fer un grunyit, empenyat, i va sortir de l'habitació mormolant alguna cosa com “ja t'espavilaràs”. Mentrestant, la màquina ja s'havia encès i jo teclejava amb una mica de neguit el meu correu electrònic. Tindria alguna oferta de treball com a ajudanta de fotògrafa avui? Estava farta de buscar-me treballs a mitja jornada o només d'uns dies de durada per a poder anar tirant...

<<Té un missatge nou a la seva safata d'entrada>>

Per un moment em vaig sorprendre. Podria ser que tingués aquesta sort? Vaig prémer damunt l'avís i es va obrir la finestra amb la llista dels últims correus que m'havien arribat. Mai no els esborrava, per si de cas algun cop els tornava a necessitar. El correu sense llegir anava a nom d'una tal Sophie Umbra, estava segura que no la coneixia de res. Encuriosida, vaig prémer damunt el nom i el missatge es va obrir.

Se que no saps qui soc, i no importa.

Simplement, llegeix què et dic: Ets una noia independent que estima les imatges perquè saps que tot es pot perdre en un instant. El teu pare era alcohòlic. Recordes molt bé quan arribava a casa, fent pudor de vicis, de dones, de tabac i de cinisme. Recordes que maltractava la teva mare, però que a tu mai et va posar un dit a sobre. Que ell et despertava si dormies per a que veiessis com a dona que et va portar al món sofria els cops d'aquell mal home, mal marit i mal treballador. En algun racó de la teva ment, també recordes que una nit el cos de la mare va dir prou i ja no es va aixecar més. Des de llavors tot va anar a pitjor. L'alcoholisme d'aquell home, la teva vida i la confiança en tu mateixa. Ara, amb la vida mig refeta quan aquells records només apareixen als malsons, tornes a dubtar.

No preguntis qui soc, no té importància.

Tornaré a posar-me en contacte amb tu, fins llavors.

Adéu.

De sobte vaig comprendre totalment que volia dir la paraula impactada. Però no tenia temps, havia d'entrar a treballar en tres quarts d'hora. El temps just per a dutxar-me, vestir-me i sortir corrent cap al restaurant. Vuit hores fent de cambrera i somrient a tothom. El dia no seria fàcil.

Em vaig deixar caure al llit, baldada. En Carles no era a casa, i això em permetia recordar tot el que havia passat avui. Recordar... només pensar en aquest verb ja feria. Què significava aquell correu electrònic? Ningú no em coneixia tant... jo no anava explicant els meus fantasmes, i la gent que em coneixia en aquella època vivia molt lluny d'aquí. A més, aquell nom: Sophie Umbra. Tenia perfectament clar que no la coneixia de res, però tot i així el nom em semblava estranyament familiar, com un encanteri.

No volia pensar més en això, potser amb el temps s'aclariria. Vaig aixecar la mà per a veure l'anell que sempre portava al dit anular, l'únic record que tenia de la mare, perquè no recordava ni el seu nom, d'edició limitada en no se quina col·lecció de joieria. Mirar-lo em tranquil·litava quan estava amoïnada, però avui aquest anell també m'havia portat maldecaps...

Estava treballant al restaurant, aquesta tarda, sobre dos quarts de cinc. Ja feia una estona que se'n havia anat tota la gentada que arribava a dinar en el torn de les tres.

Amb els peus adolorits de tant anar amunt i avall vaig asseure'm en una cadira de l'exterior i, pensant en l'estrany missatge, vaig començar a mirar-me l'anell.

De sobte, un paio em va agafar pel canell, potser amb massa insistència.

- *Phie! T'he estat buscant! On eres? – em va preguntar. Aparentava uns anys més que jo, però jove.*
- *Ho sento, crec que s'equivoca de persona.*
- *No m'estic equivocant pas, no! Has trobat a un altre que ja no te'n recordes de mi? – va replicar, se li marcaven les línies d' arrugar el front. Potser no era tan jove.*
- *Li dic que no l'he vist en tota la meva vida...*
- *I aquest anell? Si va ser per culpa d' ell que ens coneixem! No recordes que el vas perdre i em vas demanar que t'ajudes a buscar-lo com si la vida et depengués d' això?*
- *...Es impossible, es confon.*

Després d'això el cap va sortir i el va espantar amb trucar a la policia com no em deixes en pau, que si jo deia que es confonia de persona es perquè ho era, i prou de molestar a les dones amb bajanades. Un caràcter, el meu cap, però té bon cor.

La qüestió era que el mal ja estava fet. Recordava vagament haver despertat una nit espantada i haver tocat l'anell per a sentir la seva presència, ja que no el podia veure en la foscor, però l'anell no hi era. Potser només havia estat un malson, tampoc no recordava gaire que havia fet aquells dies. La meua vida s'assemblava tant a un vespre boirós...

Vaig donar mitja volta al llit, farta de mi mateixa, de la meua mala memòria i dels meus pensaments.

La porta principal es va obrir i la veu d' en Carles va creuar tot l'apartament fins a arribar a les meves orelles.

- Elenor! Ja soc a casa! - va dir una mica melòdicament. No me'n havia adonat de que havia agafat aquest costum. Potser tindria que rumiar en parlar amb ell, si això es tornava cada cop més casolà.
- Benvingut - vaig mormolar irònicament sabent que ell no ho sentiria. M'havia adormit? Semblava que si, la llum que entrava per la finestra tenia matisos taronges.

Sentia els seus passos caminant d'una habitació a una altra. Estava inspirat i buscava alguna pintura? No volia que ara em molestés preguntant si havia vist el pot de magenta 0012 o el cian 38, així que vaig aixecar-me del llit per tancar la porta... i vaig veure l'ordinador en el camí.

Atreta per una mena de barreja entre la curiositat i la ràbia, vaig decidir comprovar si no havia arribat cap més correu des del matí.

<<Té un missatge nou a la seva safata d'entrada >>

Cada cop més empipada amb mi mateixa, també vaig obrir la safata. Era un fora de sèrie que m'arribessin dos correus el mateix dia, però que fos de aquella dona, aquella Sophie Umbra que em resultava tant llunyana i propera a la vegada, ratllava l'impossible.

<< Remitent: Sophie Umbra.>>

<<Assumpte: Estàs espantada >>

No m'ho vaig pensar dos cops i vaig prémer amb el ratolí a sobre per a llegir-lo.

Si has obert això es perquè tinc una certa importància sobre els teus pensaments.

Vols que t'expliqui un conte?

<<Hi havia una vegada una nina que se sentia molt trista, perquè no sabia com podria fugir de l'ogre malvat que la tenia presonera. Quan la nina era petita es va quedar soleta amb l'ogre, però el temps passa per tothom, fins i tot per la nineta trista. Ella es deia Elenor.

Un dia, l'Elenor es va aixecar i se'n va adonar de que aquell dia era el seu aniversari, ja feia setze anys. De sobte, amb la flama de la joventut, se li va ocórrer que potser podria fugir avui, si l'ogre malvat no era a casa i s'afanyava. Ràpida com una centella, va agafar un grapat de les seves coses, les més importants, i va sortir de aquell lloc indesitjable sense mirar enrere. Tampoc no es va acomiadar de ningú, a la nina li costava fer amics.

Uns dies més tard, va arribar a una població suficientment llunyana com per a que se sentís segura per primer cop des de que tenia memòria.

La nina va treballar amb empenya per a poder viure bé en aquell nou lloc ple de gent que seria la seva primera casa. La primera setmana, quan estava capficada en buscar un lloc còmode i assequible per a viure, va

conèixer a un gatet de peluix que li va oferir compartir la seva casa perquè no podia pagar-la ell solet. Elenor, una mica amoïnada per compartir casa, va rondinar però va acabar acceptant la invitació.

Una altra vegada, les estacions es van succeir i la nineta, que per tossuderia (o per influència del gat) va voler fer batxillerat artístic, va decidir entrar a la universitat i aconseguir ser professional en la cosa que més li agradava: capturar imatges del temps.

Encara ara, la nineta Elenor viu amb el gatet de peluix Carles intentant oblidar d'una vegada els seus malsons.>>

T'ha agradat?

El teu gatet de peluix està força preocupat i que no li facis cas el capfica encara més. Si vols passar realment pàgina, per què no proves de seguir el curs de la vida? No tothom que es trobi amb tu intentarà fer-te mal.

...Has rumiat, potser, de visitar un metge?

- Com es que coneix la meva joventut? - no vaig poder evitar mormolar baixet.
- Algú que et va conèixer abans que jo? Qui es? Presenta-me'l. - en Carles. Havia obert la porta (que havia oblidat tancat en trobar-me amb l'ordinador a mig camí) i s'estava quiet, mirant-me des del marc.

- No. Ningú, no té importància. Escolta Carles... - em vaig aixecar i el vaig abraçar suaument, estava confosa i trista, necessitava una veu amiga al meu costat.
- Si? - va fer tot estranyat de la meva abraçada.
- Podem demanar alguna cosa i sopar tots dos junts avui?
- Si, es clar! - va fer passant-me els braços per la cintura. - Que voldràs menjar?
- No sé... potser menjar xinès? - vaig contestar mentre anàvem cap a la saleta d'estar.

Finalment havíem acabat de sopar. En l'últim moment varem decidir canviar el menjar xinès per *sushi* japonès, exòtic però molt bo. Ara estàvem al sofà, abraçadets i sense ganes de fer res. Però jo tenia massa preguntes cremant-me la ment, i necessitava respostes.

- Eh... d'això... Carles? - vaig fer tota neguitosa.
- Hum?

"...Has rumiat, potser, de visitar un metge?"

- Mai no t'han preocupat les meves pèrdues de memòria?
- La veritat es que al principi m'ho prenia a broma, però ja fa un temps que si em preocupa... - va dir tot seriós.
- Llavors la meua memòria es pitjor que la majoria?

- Si tot el que dius es cert, sí. Que no et recordis gens d'aquell sopar que vaig fer a l'any d' haver-nos conegut encara m'emprenya... - va dir amb veu ofesa.
- Sopar? Quin sopar? - vaig preguntar innocentment. En Carles va fer un grunyit.
- Per què et preocupes ara d'això? Sempre n'has passat molt.

Encara estava mig ofès. Si m'arriscava ara potser m'enviaria a passeig, però sentia que, més que mai, necessitava desesperadament respostes.

- Tu creus que hauria d'anar al metge? Ja saps... un psiquiatra o alguna cosa així...
- Què dius ara? Tu no estàs pas boja, beneita, més que beneita. - ara la seva expressió s'havia suavitzat.
- Gràcies, Carles. Ets un amic. - vaig mormolar.
- Amic. Escolta, Elenor... Jo no vull ser només un amic teu. - no em mirava a la cara, però la seva veu era seriosa.
- Què vols dir, Carles?
- Vull dir que t'estimo, beneita. - ara si em mirava, i els seus ulls grisos, boirosos, em van traspasar com mai.

La meva ment semblava la definició exacta de caos i, a més, sentia un pessigolleig a la boca de l'estomac que no reconeixia. Espantada, em vaig preguntar si no vomitaria el *sushi*.

- Encara que no t'hagi parlat mai de com era la meva vida abans d'haver-nos conegut?

- Encara que no m'hagis parlat de com eres abans d' haver-nos conegut. T'estimo per com ets ara, el passat m'importa poc. - va respondre.
- Potser... jo... també t'estimo.

No vaig poder dir res més: en Carles em va fer un petó, conquistant els meus llavis, i li vaig respondre. Ens enroscàvem en una abraçada de passió i necessitat, però aquest cop, en algun recó amagat de la meva ment encara sentia aquella cosa càlida que abans s'estava a la boca de l'estomac, potser sentida abans però oblidada per desús en la memòria.

Vaig fer un bot, sobresaltada, quan el meu telèfon mòbil va començar a sonar. Era el matí següent i en Carles dormia tranquil·lament al meu costat, vaig afanyar-me a contestar per a no despertar-lo.

- Digui?
- Phie? Ets tu? - va fer una veu masculina a l'altre costat de la trucada telefònica.
- Eh... ho sento, crec que s'equivoca de persona.
- No estic equivocat! Escolta, soc el de l' altre dia, ens varem veure quan treballaves al restaurant.

Els records d'ahir van inundar la meva consciència. Com es que aquell paio tenia el meu número de telèfon? I per què em deia "Phie"?

- Per què tens aquest número?
- Me'l vas donar tu el tercer cop que vam quedar.

- Jo no m'he trobat mai amb vostè. Que vol de mi? - ara estava enfadada i espantada.
- Em dic Àlex Elric. Sóc psiquiatra. Podríem quedar per prendre un cafè i parlar, si us plau?

Semblava que ho deia seriosament, però encara tenia els meus dubtes. De sobte, me'n vaig adonar d'una cosa.

- Disculpi però.... com m'ha dit abans?
- Com? Phie. Sophie. Es el nom que em vas dir quan ens vam conèixer.

Dues hores més tard estava neguitosa i espantada al cafè on havia quedat amb aquell home. La xafogor de l'estiu estava en el seu moment àcid, així que m'alegrava de que hagués escollit un lloc amb aire condicionat per parlar.

Havia deixat en Carles dormint al llit, i no recordava si la nit anterior havia tancat el correu...

- Hola! Perdona que t'hagi trucat així - el paio havia arribat.
- Qui es aquesta Sophie?
- Em puc asseure, si us plau? - va fer mig rient i asseient-se igualment.
- Qui es aquesta Sophie? - vaig repetir.
- Bé dons... pensava que eres tu, al cap i a la fi és el nom que hi ha al teu anell.

Em vaig treure l'anell per a comprovar-ho i, efectivament, a dintre hi havia gravat el nom "Sophie", encara que era difícil de llegir perquè estava mig

esborrat. Ara sabia d' on em sonava el nom d'aquella dona: inconscientment, sabia que també era el nom de la mare.

- Tal com pensava, avui estàs diferent. – Va afegir aquell home.
- Què vols dir?
- Bé... normalment ets mes introvertida, controles molt més la veu i els teus ulls... miren el món com si patissin molt.
- Encara tinc molt clar que no l'he vist en tota la meva vida, excepte l'altre dia quan estava treballant.
- ...Saps que significa dissociatiu? – va fer canviant de tema.
- No... què es?

Sincerament no tenia ni idea de cap a on m'estava portant aquesta conversa, però el paio, Àlex, havia dit que era psiquiatra, tenia el meu número de telèfon encara que no l'havia vist mai i em deia Sophie. Evidentment alguna cosa no rutllava bé.

- En psiquiatria, el terme dissociatiu és el període de temps en que una persona sap que ha fet vagament però no té una forma racional de recordar-ho tot. Per exemple: imagina que un senyor agafa el cotxe cap a casa del seu germà. Ell sap que ha agafat el cotxe i que ha arribat a casa del germà, però no recorda que ha passat mentre conduïa, això és el temps dissociat d'aquell home.
- Ah...
- M'has entès? – va fer rient.

- Sí, sí. Amb l'exemple m'ha quedat clar... però que té a veure això amb mi?
- La veritat es que...
- Què? – m'estava començant a impacientar.
- Ella era força estranya... mai no parlava de si mateixa i amb el temps... vaig començar a pensar que potser tenia alguna cosa greu... analitzo inconscientment a la gent pel meu treball així que vaig començar a donar-li voltes i llavors, l'últim cop que ens vam veure... ella em va dir que volia morir.
- Si, tot això està molt bé però... jo no conec a Sophie. – que potser aquest paio estava guillat i volia enredar-me en alguna història?
- Saps què es el síndrome de trastorn dissociatiu? – va dir per fi.
- Ja soc a casa! – vaig exclamar.

Acabava d'arribar després d'escoltar totes les explicacions de l' Àlex i em sentia marejada. Necessitava el Carles perquè m'odiava amb totes les meves forces.

- *Això no es el nou nom del trastorn de personalitat múltiple?*
- *Si, exacte. I crec que tu ho ets. Presentes tots els símptomes.*
- *Es una broma.- la meua veu estava impregnada d'incredulitat.*

- *...Quan li vaig preguntar a Sophie per què volia morir, em va contestar que estava ocupant el temps d'una altra persona, i que jo comprendria de que estava parlant.*
- *I? - no volia creure-ho*
- *Au va, com vols que sàpiga el teu número de telèfon si no? I el que hi havia escrit dins l'anell?*

Caminava cap a la meva habitació. Potser en Carles encara dormia. Ho dubtava, eren més de les dotze. Llavors potser havia sortit a comprar més pintures o alguna cosa semblant...

Error. El Carles era al marc de la porta de la meva habitació, i tenia cara d'estar molt i molt enfadat.

- *Què passa? - vaig preguntar.*
- *Com que què passa? - tenia arronsat el front.*
- *De ben segur que deus tenir xicot. - va prosseguir l' Àlex quan em vaig haver calmat.*
- *I això que hi té a veure?*
- *Sophie... disculpa. Com et dius?*
- *Elenor.*
- *Escolta, Elenor. Si no fas teràpia i controles a Sophie, la cosa anirà a pitjor. De debò vols llençar tot el que tens ara per la finestra? Quants anys tens?*
- *Vint anys...*

- Què? No t'entenc. - xicot... aquesta paraula se'm feia tan estranya...
però no suportava pensar en perdre el Carles...
- Quan pensaves dir-me que una boja t'estava enviant correus estranys?
- va esclatar.
- Com? - havia descobert que jo era un monstre?
- Sophie Umbra. Et sona d'alguna cosa?
- ...Ahir vaig pensar en explicar-t'ho si arribava cap més correu...
- Tres no són suficients?
- Tres? - Vaig fer tota estranyada. Què n'havia arribat un altre, de correu?

Completament preocupada, vaig manegar-m'ho per passar per la porta, on encara hi era atrinxerat en Carles, i vaig anar corrents cap a l'ordinador. Tal com ell havia dit, hi havia tres correus.

<<Remitent: Sophie Umbra>>

<<Assumpte: Si has parlat amb l' Àlex...>>

Hola.

Potser a hores d'ara ja has parlat amb l' Àlex i estàs tota confosa.

Tinc varies coses que explicar-te. La més important és que l' Àlex te raó.

Sóc dintre la teva ment perquè tu ho vas necessitar quan et vas quedar amb el teu pare, sola i desemparada. Quan vas tindre la necessitat

d'oblidar la majoria de les atrocitats que vas veure. Quan vas desitjar amb tot el teu cor oblidar.

Tu no ho recordes, però de petita, quan no tenies amics, nosaltres dues parlàvem. Des de que existeixo sempre he sabut què feies, però no sempre he tingut el control.

Quan vivies amb aquell mal home em feia por "sortir" a l'exterior per temor de fer alguna cosa que et fiqués en problemes.

Però quan te'n vas anar, les coses van canviar.

Jo volia experimentar, sentir el que tu senties, i vaig provar de tot.

No et preocupis, el teu cos està sa.

Tot i així, amb el temps no sentia el mateix i cada cop volia sortir més per tornar a sentir-me viva, a trobar alguna cosa que em fes sentir extremadament bé.

Però no la trobava. I tu començaves a adonar-te de que et passava alguna cosa.

Es podria dir que la meitat de la teva relació amb el Carles l'he avançada jo perquè, en algun moment, se'm va ocórrer que podria jugar a ser tu quan em feia amb el control del teu cos.

Això tampoc no em satisfieia, i vaig conèixer l' Àlex.

El motiu ja te l'ha explicat ell: vaig perdre l'anell de la teva mare, l'anell d'on vas treure el meu nom, i em vaig espantar moltíssim.

Crec que aquell va ser el primer moment en el que em vaig adonar de com t'estimava, perquè havies estat sempre amb mi, perquè jo existia gràcies a tu.

I per això, no podia fer el que estava fent.

De mica en mica, vaig anar-me adonant de que jo només volia morir, deixar de sentir, deixar de pensar, de tindre por de que ho descobreixis tot i m'odiessis... deixar de prendre't la teva vida, el teu temps.

Si us plau, ves a teràpia. Fes-ho per mi.

Adéu - espero que per sempre -

Sophie Umbra

Les llàgrimes lliscaven per les meves galtes. No podia parar. No volia parar.

- Elenor! Elenor! Que et trobes bé? Que passa? - òbviament, el Carles s'havia espantat en veure'm així.
- Carles...tinc trastorn de personalitat múltiple.
- Que dius ara?

Vaig fer que sí amb el cap. Encara plorava. Suposo que estava creant una escena lamentable.

- M'ho ha dit un psiquiatra. Tinc el seu telèfon. Aquesta dona, Sophie Umbra, es la meva altra personalitat. Tu la coneixes, el psiquiatra va dir que els seus ulls semblaven patir!

Aquesta frase el va fer reaccionar i en Carles em va abraçar fortament. Jo em trobava prop d' un atac d'histèria. Tenia pànic de que en Carles no ho acceptés, de que ho rebutgés, de que em deixés. Tant de temps intentant no involucrar-me massa amb ell i ara potser ja era tard.

- Està bé. Et crec. Tot anirà bé.

Era l'únic que necessitava sentir i vaig començar a plorar més fort, però aquest cop d' alleujament.

Ara només quedava trucar a l' Àlex i dir-li que sí faria la teràpia. Perquè no volia que Sophie seguís patint, perquè en Carles no es mereixia aquesta situació, fins i tot perquè l' Àlex m'havia volgut ajudar. Però, sobretot, perquè ja era hora de que afrontés al temps que fa veure que passa però es queda dintre la ment, i el cor, de les persones.

Alleujada, abraçada per en Carles i amb la ment feta una coca per totes les emocions d'aquests últims dies, se'm va ocórrer el pensament infantil de que potser quan acabés teràpia els seus ulls boirosos haurien canviat a un color més lluminós.